

Mist

Zomaar een telefoongesprek ergens dit jaar. Groot verdriet. Een geliefd mens was er overleden en er kon geen afscheid genomen worden. Het land waar de geliefde was gestorven was ver weg en alles wat er speelde en nog speelt, maakte reizen onmogelijk.

We praten, zij huilde, wij baden en we waren wanhopig. Ik had een foto van koeien een prachtige kaart uit Taize. Ik schreef erop, 'wij zijn als die koeien,' in de mist. We hebben geen uitzicht op licht of zon. We lopen er wat verloren door heen te dwalen.

Het werd een soort wachtwoord voor ons die koeien, in de mist of in de zon. De Advent die zondag begint heeft iets van die mist. Zien we al wat licht?

Mist: in deze tijd van het jaar kan het zo maar opkomen. In Noord-Holland had je de geniepige zeedamp. Het kon op een stralende dag, het land intrekken dan zat je ineens in een ijskoude natte damp. Ik had in mijn fietstas voor die mist, winter- en zomer handschoenen. Die had je dan ook in de

zomer, gewoon nodig. Meermalen meegemaakt dat hele stromen strandgangers in file mismoedig maar weer naar huis gingen. Enkele tientallen kilometers het land in was het helemaal weg en straalde de zon en was het lekker warm.

Hier hebben we een ander soort mist. Bij mist, heuvels opeens weg, mooie uitzicht voor het raam heel klein geworden. "Kleine wereld" wordt dat genoemd.

De psalm die ik hier altijd met overgave kan lezen: *'ik hef mijn ogen naar de bergen, vanwaar zal mijn hulp komen, mijn hulp is van de Here die hemel en aarde gemaakt heeft.'* (Psalm 121)

Leven in de mist: de bekende dingen zijn ineens vreemd, je kunt de weg kwijtraken want waar kun je je nu op richten? Geen idee waar je naar toe gaat. Je kunt in de mist zelfs in kringetjes ronddraaien zonder dat je ergens aankomt. Je ziet even helemaal niets.

Zou de Heer er nog wel zijn, zou Hij nog wel horen en helpen? Zo gaan we de Advent in, het is er nog niet maar we hopen het wel, ook al zien we nog niet alles

Mijn grote gedichtenboek heeft prachtige gedichten over de mist:

Herfst

We lopen door de herfstlanen,
in de avond van het jaar.
De bomen kunnen zo gaan slapen,
rustig maken ze zich klaar.

Bij elke stap hoor je wat kraken,
breekt de stilte, zonder kracht.
De nevel valt en we verdwijnen,
overdag in witte nacht.

Bas Rompa

Ds. Agnes Hana